

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobců:

- a) M. K.
- b) M. K.

zastoupeni advokátem Mgr. Jiřím Kubalou
sídlem J.V.Sládka 35, 738 01 Frýdek-Místek

proti

žalovanému:

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28.října 117, 702 18 Ostrava

za účasti:

- 1) F. K.
- 2) K. K.
- 3) M. Š.
- 4) M. G.
- 5) A. K.
- 6) A. R.
- 7) I. Č.

zastoupena advokátem Mgr. Zbyňkem Vašinkou
sídlem tř.T.G.Masaryka 1129, 739 01 Frýdek-Místek

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2017 č.j. MSK 34180/2017, ve věci určení veřejně přístupné účelové komunikace

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 8.3.2017 č.j. MSK 34180/2017 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen **zaplatit** na náhradě nákladů řízení žalobci a) částku 8 560 Kč a žalobci b) částku 8 560 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, k rukám Mgr. Jiřího Kubaly, advokáta se sídlem ve Frýdku-Místku, J.V.Sládka 35.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobci se domáhali přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Horní Domaslavice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2016 č. j. HoD 37/2015, kterým silniční správní úřad zamítl žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí – určení veřejně přístupné účelové komunikace.
- 2. Žalobci namítli, že 1) nebylo rozhodnuto o rozšířené části předmětu řízení. Žalobci v průběhu řízení požádali také o určení veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. X, č. X a č. X v k. ú. Horní Domaslavice (nad rámec pozemků uvedených v původní žádosti), správní orgán I.stupně ani žalovaný na to nijak nereagovali a tyto pozemky do svých rozhodnutí vůbec nezahrnuli. 2) Napadené rozhodnutí se nevypořádalo s nedokončeným dokazováním před správním orgánem I.stupně. Bez jakéhokoli odůvodnění nedošlo k dokazování navrženému žalobci 6. a 14. 9. 2016. 3) Nezákonný je rovněž postup, kdy nebylo rozhodnuto o návrhu žalobců na přerušení řízení z 28. 11. 2016. 4) Žalobci nesouhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí. Zejména z výpovědí pana Š. staršího a pana Š. mladšího je podle žalobců zřejmé, že předmětná komunikace byla a je používána širokou veřejností. 5) Žalobci odmítají názor žalovaného, že pokud bylo k některým nemovitostem zřízeno věčné břemeno chůze a jízdy, znamená to zánik veřejně přístupné účelové komunikace.
- 3. Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že odvolací námitky byly formulovány velmi obecně, a tomu odpovídalo napadené rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
- 4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
- 5. Pokud jde o žalobní námitku 1), z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci podali návrh na rozšíření předmětu řízení o pozemky, uvedené výše v bodě 2. (dále jen „nově

navržené pozemky“) dne 17. 6. 2015 a poté ještě dne 6. 9. 2016. Tyto nově navržené pozemky jsou zahrnuty v zápise o místním šetření z 6. 9. 2016 (úsek 2), avšak ve výroku rozhodnutí správního orgánu I.stupně ze dne 16. 12. 2016 nejsou uvedeny vůbec. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se k návrhu na rozšíření předmětu řízení uvádí (str. 6), že to správní orgán s odkazem na § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., v příslušném znění (dále jen „správní řád“) nepovažoval za účelné, proto pokračoval v řízení v rozsahu původní žádosti. Žalobci v (poměrně kusém) odvolání mj. namítli, že rozhodnutí je vadné již v samotné formulaci výroku, kde dokonce chybí označení některých nemovitostí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí z 8. 3. 2017 zmiňuje o rozšíření návrhu jen v konstatační části a dále se k této věci vůbec nevyjadřuje.

6. Ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu, odkazované správním orgánem I.stupně, se zabývá zúžením předmětu řízení nebo zpětvzetím žádosti, což je výlučným právem žadatele. Správní orgány v dané věci však zcela pominuly § 41 odst. 8 správního řádu, podle něhož *Požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli brozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.* Změnou obsahu podání je přitom i rozšíření předmětu řízení. O takové žádosti rozhoduje v souladu s § 41 správního řádu správní orgán usnesením. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), pokud o takové žádosti není formálně rozhodnuto, má tato vada vliv v závislosti na tom, jak správní orgán dále postupoval – zda se předmětem požadovaným v rozšíření fakticky zabýval (včetně věcného odůvodnění) či jej zcela pominul (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 8. 2014 č. j. 10 As 126/2014-59, ze dne 27. 7. 2016 č. j. 10 As 199/2015-67). V nyní přezkoumávané věci nejen, že nebylo o žádosti žalobců rozhodnuto formálně, ale správní orgány se jí nezabývaly ani fakticky, přinejmenším v odůvodnění rozhodnutí. To vše za situace, kdy nově navržené pozemky byly zahrnuty do místního šetření dne 6. 9. 2016, což mohlo vyvolat dojem, že i o těchto pozemcích bude rozhodováno. Správní řízení tak bylo zatíženo podstatnou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalobní námitka 1) je důvodná.
7. K žalobní námitce 2) zjistil soud z obsahu správních spisů, že žalobci dne 14. 9. 2016 navrhli mj. vyslechnout jako svědky vlastníky nově navržených pozemků. Správní orgán I.stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016 uvedl, že výslech těchto osob považuje za nadbytečný vzhledem k tomu, že předmět řízení nebyl rozšířen (str. 6). Žalobci v odvolání mj. namítli, že rozhodnutí bylo vydáno za procesní situace, kdy nebylo dokončeno dokazování. Žalovaný se k této námitce nijak nevyjádřil. Žalobcům tak lze přisvědčit, že jejich odvolací námitka ohledně dokazování nebyla vypořádána. Tato vada by sama o sobě nebyla natolik závažná, aby vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán 1.stupně odůvodnil, proč považuje výsledky dalších svědků za nadbytečné, a žalobci formulovali odvolání v tomto smyslu pouze zcela obecně. Žalobní námitka 2) však neoddělitelně souvisí s žalobní námitkou 1) – samotnou otázkou rozšíření předmětu řízení, proto bude nutné, aby se jí správní orgány v následujícím řízení věnovaly v závislosti na tom, jak bude rozhodnuto o žádosti na rozšíření předmětu řízení.
8. K žalobní námitce 3) zjistil soud z obsahu správních spisů, že žalobci navrhli dne 28. 11. 2016, aby řízení bylo přerušeno, s odůvodněním, že rozšířenému senátu NSS byla

předložena otázka, zda je k existenci veřejně přístupné účelové komunikace nutné, aby byla splněna i podmínka nutné komunikační potřeby, za situace, kdy je zřejmé, že v minulosti byl dán souhlas s jejím užíváním. Správní orgán I.stupně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016 uvedl, že návrh na přerušení považuje za nadbytečný, když v tomto řízení nebyl prokázán souhlas s užíváním (str. 7). Podle § 64 odst. 2 správního řádu platí, že *V řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.* Jak uvádí judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví, smyslem tohoto institutu je zejména umožnit účastníkovi řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat potřebné doklady, popřípadě aby zvážil, zda na žádosti setrvá. Správní orgán není povinen vždy na žádost účastníka řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. V případě opaku by byl umožněn výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010-25). V nyní přezkoumávané věci správní orgán logicky a přiléhavě odůvodnil svůj názor, proč nevyhoví žádosti žalobců o přerušení řízení. Krajský soud, aniž by se vyjadřoval k závěrům správních orgánů o tom, zda zde byl či nebyl prokázán souhlas s užíváním, proto považuje žalobní námitku 3) za nedůvodnou.

9. Pokud jde o žalobní námitku 4), ta se týká hodnocení důkazů (svědeckých výpovědí) k tomu, zda komunikace byla a je či není užívána širokou veřejností. Krajský soud považuje za předčasné se k této námitce vyjadřovat, když v dalším řízení bude nejprve přesně vymezen předmět řízení (viz bod 6. rozsudku) a poté případně prováděno další dokazování ve věci.
10. K žalobní námitce 5) zjistil soud z obsahu správních spisů, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3) citoval rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2009 sp. zn. 1 As 76/2009, součástí citace je i věta: *Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, totiž svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem osob.* Žalovaný tedy nevyslovil žádný tak kategorický závěr, jaký mu žalobci podsouvají. Žalobní námitka 5) je nedůvodná.
11. S ohledem na výše uvedené závěry ohledně žalobní námitky 1) a 2) soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil v souladu s § 76 odst.1 písm. a) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. Procesně úspěšní žalobci mají v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. U každého z žalobců to představuje 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady zastoupení advokátem (2 úkony právní služby při zastupování 2 osob – po 2 480 Kč – převzetí věci, sepsí žaloby, 2 x 300 Kč režijní náklady, celkem 8 560 Kč). Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., v příslušném znění (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

13. Výrok o náhradě nákladů osob zúčastněných je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jim neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. září 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu